

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Karin Lammers

Mijn Mooiste Gezicht van Zutphen voor deze week is jarenlang mijn buurvrouw geweest. Hoewel we bepaald niet de deur bij elkaar platliepen, iets wat sowieso niet bij haar past, heb ik toch een inkijkje gekregen in een leven dat het verdient om verteld te worden. Vandaag mag ik het met jullie delen.

Ze ontvangt me in de keuken van hun slagerij aan de Weg naar Laren. Terwijl ze koffie zet, kijk ik om me heen en realiseer me dat hier onvoorstelbaar veel maaltijden moeten zijn gekookt. Nog altijd verkoopt ze die in de zaak. Als ze gaat zitten, begint ze te vertellen. ‘Ik ben opgegroeid in Zutphen, en ben een echte Zutphenees. Mijn ouders hadden een bloemisterij aan de Laarstraat. Deze winkel was al van mijn grootouders en bestond meer dan zestig jaar’, vertelt ze. Ze is geboren in een gezin met vier kinderen en had een prettige jeugd. Haar opa en oma woonden er bij in, net als ook een oom en een vriend van hem. Ze vertelt hoe anders het vroeger was in de binnenstad. Er woonden veel gezinnen en het was er vaak heel gezellig en levendig. Als het druk was in de bloemisterij werden de kinderen ziek gemeld op school en moesten ze meehelpen, bijvoorbeeld door mos te gaan steken of hulst te knippen in het bos. Ook hielpen ze boeketten bezorgen. Haar ouders zouden de winkel tot bijna aan hun pensioen houden.

Op de middelbare school ging ze wel eens uit in kroegen zoals de Achtenzestig-Half en de Royal. Op zestienjarige leeftijd raakte ze zwanger en besloot te trouwen met de man die na

achtenveertig jaar nog altijd haar partner is. Ze leerde hem (Henk) kennen bij AZC, waar ze ook later heel veel tijd met een vaste vriendengroep zouden doorbrengen. In die tijd was het nog zo dat je de koningin een brief moest schrijven waarin je toestemming vroeg om op deze leeftijd te trouwen. Die toestemming kreeg ze. Het ironische is dat van de meisjes die destijds stonden te gniffelen, omdat ze zogenaamd moest trouwen, de meeste van hen vandaag de dag al met hun zoveelste relatie bezig zijn, en menig huwelijk al lang strandde. Dat van haar hield stand.

De eerste twee jaar woonden ze in bij haar schoonouders en betrokken vervolgens op de hoek van de Weg naar Laren een pand waarin ze hun slagerij begonnen. Komende maand januari bestaat de zaak vijfenveertig jaar. Haar schoonvader zou er jarenlang helpen, tot zijn 94ste. Hoewel ze er nooit voor was opgeleid, leerde ze het vak in de praktijk en kan ze vandaag de dag alles. Na de eerste paar moeilijke jaren werd de winkel een groot succes en eigenlijk is het altijd steeds drukker geworden. Ook tegenwoordig, nu steeds meer slagerijen stoppen, neemt de drukte bij hen toe. Ze vertelt dat het fijn is dat ze veel goede familie en vrienden hebben die hen regelmatig bij drukte bijstaan. Jarenlang deden ze naast de gewone verkoop uit de winkel ook nog catering. Ook begon ze een maaltijdservice waarbij ze veelal oudere klanten vers eten aan huis bezorgde. Daarmee zijn ze inmiddels gestopt. ‘Je bent op enig moment bijna dag en nacht aan het werk, dat houdt een keertje op’, zegt ze.

Naast al het harde werken en het succes van de winkel kent ze ook een keerzijde in haar leven. Niet lang geleden werd ze getroffen door een tia en in relatief korte tijd hebben ze afscheid moeten nemen van een aantal dierbare mensen in hun naaste familie, waarbij het wegvallen van hun zoon Gerrit-Jan. Dat is iets is wat je nooit meer echt te boven komt. Het hebben van een eigen zaak is dan heel zwaar, maar ook iets wat je dwingt om door te gaan. Ze vertelt me hoe het ook niet helpt om op de bank te gaan zitten huilen. Maar het gemis blijft altijd bestaan. In de slaapkamer van hun zoon staat nog altijd zijn bed, zijn spulletjes en zijn kast en na dertien jaar slaapt ze nog met een t-shirt van hem onder haar kussen. ‘Als we hier op een dag weg gaan, lijkt het me vooral moeilijk om ook Gerrit-Jan zijn kamer achter te laten’.

In hun vrije tijd gaan ze, meestal op zondag, met een groepje vrienden naar Old Dutch om gezellig wat te drinken en te kletsen samen. ‘Gewoon dom lullen met elkaar’, zegt ze lachend. Langzaam werken ze wel toe naar een punt waarop ze stoppen met de slagerij. Hoe dat er precies uit gaat zien, weten ze niet. Het valt of staat ook met de verkoop van het pand. Het liefste zouden ze naar een appartement in het centrum verhuizen. Ik vroeg haar wat ze dan zou gaan doen in al die vrije tijd. Daarop blijft het even stil. ‘Ik vind het fijn om te handwerken, maar dat ga ik niet hele dagen doen. Fietsen vind ik niet leuk, en wandelen gaat niet goed omdat ik last heb van mijn been. Dus ja, ik weet het eigenlijk niet!’.

Wat ze wel weet, is dat ze Zutphen niet meer zal verlaten, al heeft ze naar eigen zeggen de stad wel zien veranderen door de jaren heen. De vrouw over wie dit verhaal gaat, is natuurlijk de enige echte Karin Lammers !